

Sygn. akt II KK 305/19

POSTANOWIENIE

Dnia 26 października 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

w sprawie **D. C.**

skazanego z art. 230 § 1 k.k. i inne

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 26 października 2020 r., w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w P.

z dnia 25 stycznia 2019 r., sygn. akt IV Ka (...),

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w B.,

z dnia 9 sierpnia 2018 r., sygn. akt II K (...),

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2. obciążyć skazanego kosztami postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

D. C. został oskarżony o to, że:

1. w okresie od sierpnia 2012 roku do lutego 2013 roku w B., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, powołując się na wpływy w instytucji państwowej, tj. u Komorników Sądowych przy Sądzie Rejonowym w B.: T. H. i M. W. oraz u sędziego Sądu Rejonowego w B. J. M., doprowadził J. J. i K. J. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie co najmniej 13.000 zł., za pomocą wprowadzenia ich w błąd, co do możliwości niedojścia do skutku, w toku postępowania egzekucyjnego KM (...), do sprzedaży, w

drodze licytacji, nieruchomości położonej w B. przy oś. P., w szczególności podjął się, w zamian za przekazaną przez J. J. i K. J. korzyść majątkową, pośrednictwa w załatwieniu tej sprawy m.in. poprzez załatwienie z komornikiem odroczenia licytacji, bądź niedopuszczenia do sprzedaży w/w nieruchomości w drodze licytacji przeprowadzanej przez komornika pod nadzorem sądu, a po dokonaniu sprzedaży tejże nieruchomości, do jej odzyskania, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym za przestępstwo umyślne i w ciągu pięciu lat od odbycia za nie kary pozbawienia wolności w wymiarze przekraczającym sześć miesięcy, tj. o czyn z art. 230 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

2. w październiku 2014 roku w B., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, powołując się na wpływy w instytucji państwowej tj. u Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w B. M. W., doprowadził M. M. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 5.000 zł., za pomocą wprowadzenia jej w błąd co do możliwości niedojścia do skutku, w toku postępowania egzekucyjnego KM (...) do sprzedaży, w drodze licytacji, nieruchomości położonej w B., Osiedle S., w szczególności podjął się, w zamian za przekazaną przez M. M. korzyść majątkową w w/w kwocie, pośrednictwa w załatwieniu tej sprawy m.in. poprzez załatwienie z komornikiem odroczenia licytacji, bądź niedopuszczenia do sprzedaży w/w nieruchomości w drodze licytacji przeprowadzanej przez komornika pod nadzorem sądu, tj. o czyn z art. 230 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,
3. w lipcu 2015 roku w B., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, powołując się na wpływy w instytucji państwowej tj. u Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w B. M. W., doprowadził M. M. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 10.000 zł., za pomocą wprowadzenia jej w błąd co do możliwości niedojścia do skutku, w toku postępowania egzekucyjnego KM (...), do sprzedaży, w drodze licytacji, nieruchomości położonej w B., oś. S., w szczególności podjął się, w zamian za przekazaną

przez M. M. korzyść majątkową w w/w kwocie, pośrednictwa w załatwieniu tej sprawy m.in. poprzez odroczenie, bądź niedopuszczenie do sprzedaży w/w nieruchomości w drodze licytacji przeprowadzanej przez komornika pod nadzorem sądu, tj. o czyn z art. 230 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

4. w okresie czasu od listopada 2015 roku do 08 grudnia 2015 roku w B., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, powołując się na wpływy w instytucji państwowej, tj. u Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w B. M. W., usiłował doprowadzić J. J. i K. J. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 10.000 zł., za pomocą wprowadzenia go w błąd co do możliwości niedojścia do skutku, w toku postępowania egzekucyjnego KM (...), do sprzedaży, w drodze licytacji, nieruchomości położonej w B. na oś. D.. w szczególności podjął się, w zamian za przekazaną przez J. i K. J. obietnicę korzyści majątkowej, pośrednictwa w załatwieniu tej sprawy m.in. poprzez załatwienie z komornikiem odroczenia licytacji, bądź niedopuszczenia do sprzedaży w/w nieruchomości w drodze licytacji przeprowadzanej przez komornika pod nadzorem sądu, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonego, tj. o czyn z art. 230 § 1 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Wyrokiem z dnia 9 sierpnia 2018 r. Sąd Rejonowy w B., sygn. akt II K (...):

1. uznał oskarżonego D. C.:
 1. w miejsce czynu opisanego w punkcie 1. aktu oskarżenia za winnego tego, że w okresie od sierpnia 2012 roku do lutego 2013 roku w B., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, powołując się na wpływy w instytucji państwowej, tj. u Komorników Sądowych przy Sądzie Rejonowym w B.: T. H. i M. W. oraz u sędziego Sądu Rejonowego w B. J. M., przyjął od J. J. i K. J. łączną kwotę co najmniej 13.000 zł., która miała zostać przekazana przez niego w/w

urzędnikom państwowym, co miało spowodować niedojście do skutku, w toku postępowania egzekucyjnego KM (...), sprzedaży w drodze licytacji, nieruchomości położonej w B. przy oś. P., w szczególności poprzez pośredniczenie w załatwieniu z komornikiem odroczenia licytacji, bądź niedopuszczenie do sprzedaży w/w nieruchomości w drodze licytacji przeprowadzanej przez komornika pod nadzorem sądu, a po ewentualnym dokonaniu sprzedaży tejże nieruchomości, do jej odzyskania, a w rzeczywistości nie mając takich wpływów ani możliwości przekazaną kwotę przyjął dla siebie, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym za przestępstwo umyślne i w ciągu pięciu lat od odbycia za nie kary pozbawienia wolności w wymiarze przekraczającym sześć miesięcy, tj. czynu wypełniającego dyspozycję art. 230 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 230 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

2. w miejsce czynu opisanego w punkcie 2. aktu oskarżenia za winnego tego, że w październiku 2014 roku w B., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, powołując się na wpływy w instytucji państwowej, tj. u Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w B. M. W., przyjął od M. M. kwotę 5.000 zł., która miała zostać przekazana przez niego komornikowi, co miało spowodować niedojście do skutku, w toku postępowania egzekucyjnego KM (...) sprzedaży, w drodze licytacji, nieruchomości położonej w B., Osiedle S., w szczególności poprzez pośredniczenie w załatwieniu z komornikiem odroczenia licytacji, bądź niedopuszczenia do sprzedaży w/w nieruchomości w drodze licytacji przeprowadzanej przez komornika pod nadzorem sądu, a w rzeczywistości nie mając takich wpływów i możliwości przekazaną kwotę przyjął dla siebie, tj. czynu wypełniającego dyspozycję art. 230 § 1 k.k.;

3. w miejsce czynu opisanego w punkcie 3. aktu oskarżenia za winnego tego, że w lipcu 2015 roku w B., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, powołując się na wpływy w instytucji państwowej, tj. u Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w B. M. W., przyjął od M. M. kwotę 10.000 zł., która miała zostać przekazana przez niego komornikowi co miało spowodować niedojście do skutku, w toku postępowania egzekucyjnego KM (...) sprzedaży, w

drodze licytacji, nieruchomości położonej w B., oś. S., w szczególności poprzez pośredniczenie załatwieniu z komornikiem odroczenia, bądź niedopuszczenie do sprzedaży w/w nieruchomości w drodze licytacji przeprowadzanej przez komornika pod nadzorem sądu, a w rzeczywistości nie mając takich wpływów i możliwości przekazaną kwotę przyjął dla siebie, tj. czynu wypełniającego dyspozycję art. 230 § 1 k.k.;

4. w miejsce czynu opisanego w punkcie 4. aktu oskarżenia, za winnego tego, że w okresie czasu od listopada 2015 roku do 08 grudnia 2015 roku w B., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, powołując się na wpływy w instytucji państwowej, tj. u Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w B. M. W., zażądał od J. J. i K. J. kwotę 10.000 zł., która miała zostać przekazana przez niego komornikowi, a której J. i K. J. mu nie przekazali, co miało spowodować niedojście do skutku, w toku postępowania egzekucyjnego KM (...) sprzedaży, w drodze licytacji, nieruchomości położonej w B. na oś. D., w szczególności poprzez pośredniczenie w załatwieniu z komornikiem odroczenia licytacji, bądź niedopuszczenie do sprzedaży w/w nieruchomości w drodze licytacji przeprowadzanej przez komornika pod nadzorem sądu, lecz w/w kwoty nie przyjął z uwagi na postawę J. J., tj. czynu wypełniającego dyspozycję art. 230 § 1 k.k., jednocześnie przyjął, że czyny opisane w punkcie 2., 3. i 4. aktu oskarżenia stanowią ciąg przestępstw z art. 91 § 1 k.k. (zostały popełnione przy wykorzystaniu takiej samej sposobności) i za to na podstawie art. 230 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;
5. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k., 85 a k.k., 86 § 1 k.k., 91 § 2 k.k. połączył jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierzył oskarżonemu karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;
6. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego D. C. przepadek korzyści majątkowej w łącznej kwocie 28.000 złotych osiągniętej w związku z popełnieniem czynów opisanych w punktach 1., 2., 3. aktu oskarżenia;

7. na podstawie art. 41 § 1 i 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego D. C. środki karne w postaci zakazu wykonywania zawodu radcy prawnego, adwokata, sędziego, prokuratora oraz zakazu prowadzenia działalności gospodarczej związanej z udzielaniem porad prawnych na okres 10 lat.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonego i prokuratora Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z dnia 25 stycznia 2019 r., sygn. akt IV Ka (...):

1. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:
 1. uchylił orzeczenie o karze łącznej zawarte w punkcie 2;
 2. w miejsce czynu przypisanego w punkcie 1 wyroku tiret pierwszy uznał oskarżonego D. C. za winnego dokonania zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie 1 aktu oskarżenia przyjmując, że wyczerpuje on dyspozycję art. 230 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za czyn ten na podstawie art. 230 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności;
 3. w miejsce czynu przypisanego w punkcie 1 wyroku tiret drugi uznał oskarżonego D. C. za winnego dokonania zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie 2 aktu oskarżenia przyjmując, że wyczerpuje on dyspozycję art. 230 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;
 4. w miejsce czynu przypisanego w punkcie 1 wyroku tiret trzeci uznał oskarżonego D. C. za winnego dokonania zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie 3 aktu oskarżenia przyjmując, że wyczerpuje on dyspozycję art. 230 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;
 5. w miejsce czynu przypisanego w punkcie 1 wyroku tiret czwarty uznał oskarżonego D. C. za winnego dokonania zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie 4 aktu oskarżenia przyjmując, że wyczerpuje on dyspozycję art. 230 § 1 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

6. przyjął, że czyny opisane w punktach 2, 3 i 4 aktu oskarżenia zostały popełnione w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności i stanowią ciąg przestępstw określony w art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 230 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;
7. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 86 § 1 k.k., art. 91 § 2 k.k. wymierzył oskarżonemu D. C. karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 5 lat;
8. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od tego orzeczenia wywiódł obrońca skazanego, który zaskarżył wyrok w całości i zarzucił:

1. rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 286 § 1 k.k. poprzez jego niewłaściwą wykładnię i w konsekwencji jego niewłaściwe zastosowanie we wszystkich czynach przypisanych skazanemu D. C., co do których Sąd *ad quem* przyjął istnienie zbiegu art. 230 § 1 k.k. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz art. 230 § 1 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., uznając że skazany D. C. wyczerpał działaniem zarówno znamiona czynu opisanego w art. 230 § 1 k.k. , jak również czynu opisanego w art. 286 § 1 k.k.;
2. rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego procesowego, a mianowicie art. 433 § 2 k.p.k. , art. 457 § 3 k.p.k. , art. 7 k.p.k. , art. 410 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. , poprzez niedostateczne, zawierające braki, lapidarne merytorycznie oraz emocjonalne, *ad personam* wobec obrońcy, rozpoznanie i rozważenie zarzutów i argumentów apelacji obrończej i odniesienia się do nich w zakresie oceny materiału dowodowego, w szczególności dotyczącej zeznań świadków M. M., D. M., T. J., zeznań J. J. w aspekcie temporalnym pierwszej czynności sprawczej skazanego w powoływaniu się na wpływy (co miało znaczenie dla przyjęcia działania oskarżonego w warunkach art. 64 § 1 k.k.) oraz wyjaśnień samego

oskarżonego w przedmiocie tłumaczenia znaczenia i intencji jego wypowiedzi utrwalonych na audiodokumentach.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Rejonowej Ł. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja wniesiona przez obrońcę skazanego okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k. i z tego względu podlegała oddaleniu na posiedzeniu.

Lektura skargi kasacyjnej prowadzi do wniosku, że obrońca - ignorując rzeczywistą treść uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego - dążył *de facto* do ponowienia kontroli odwoławczej na zasadach ogólnych.

Rozważania dotyczące przedstawionych w kasacji zarzutów trzeba rozpocząć od przypomnienia, że o "rażącym naruszeniu prawa" w rozumieniu art. 523 § 1 k.p.k. wolno mówić tylko wtedy, gdy doszło do poważnej obrazy prawa, a więc odgrywającej przy rozstrzyganiu sprawy znaczącą rolę. To jednak dla uznania kasacji za zasadną nie jest wystarczające: należy jeszcze wykazać, że owo rażące naruszenie prawa mogło wywrzeć istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia.

Kasacja jest bowiem nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia skierowanym przeciwko orzeczeniu wydanemu przez sąd drugiej instancji na skutek rozpoznania środka odwoławczego. Celem postępowania kasacyjnego jest wyeliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń dotkniętych poważnymi wadami w postaci bezwzględnych przyczyn odwoławczych lub innych kwalifikowanych naruszeń prawa. W toku postępowania kasacyjnego nie dokonuje się kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje się zasadności ustaleń faktycznych i nie bada współmierności orzeczonej kary (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 2014 r., IV KK 125/14, LEX nr 1463638).

Przechodząc na grunt rozważanej sprawy stwierdzić trzeba, że Sąd Okręgowy nie dopuścił się obrazy prawa materialnego ponieważ trafnie zastosował przepis art. 286 § 1 k.k. do ustalonego stanu faktycznego. Jak słusznie dostrzega

prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację, Sąd Okręgowy zasadnie przyjął, że znamieniem przestępstwa oszustwa jest wyłącznie obiektywna „niekorzystność” rozporządzenia mieniem w oderwaniu od celu tego rozporządzenia i oceny tego celu w kontekście jego zgodności z prawem i godziwości. Jednocześnie, wskazując, że choć rozporządzenie mieniem w wykonaniu zobowiązania o charakterze przestępnym może stać na przeszkodzie orzeczeniu obowiązku naprawienia szkody, to nie dezaktualizuje to samego faktu pokrzywdzenia przestępstwem oszustwa. Sąd odwoławczy dokonując analizy zachowania oskarżonego w kontekście wypełnienia znamion przestępstw z art. 230 § 1 k.k. oraz art. 286 § 1 k.k. powołał się na ugruntowane w tym względzie orzecznictwo Sądu Najwyższego, a także na znamiona ustawowe tych czynów. W szczególności fakt, że przepis art. 286 § 1 k.k. nie przewiduje wyłączenia odpowiedzialności karnej w przypadku, gdy pokrzywdzony rozporządza mieniem w celu niegodziwym. Skoro zatem przestępstwa z art. 230 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. posiadają odmienny przedmiot ochrony, to w razie wypełnienia znamion obu tych typów przestępstw, zasadne jest przyjęcie, że pozostają one w zbiegu kumulatywnym. W tym kontekście przypomnieć także należy, że zarówno w orzecznictwie, jak i w doktrynie od dawna prezentowany jest pogląd, iż obraza prawa materialnego polega na jego wadliwym zastosowaniu lub niezastosowaniu, w orzeczeniu, które oparte jest na trafnych i niekwestionowanych ustaleniach faktycznych. Nie można zatem mówić o naruszeniu przepisów prawa materialnego w sytuacji, gdy wadliwość orzeczenia w tym zakresie jest wynikiem błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za jego podstawę. Stawiany w kasacji przez jej autora zarzut obrazy prawa materialnego z pkt 1 sprowadza się w swojej istocie do próby wykazania, że skazany swoim działaniem dopuścił się jedynie przestępstwa z art. 230 § 1 k.k. jak to przyjął Sąd pierwszej instancji i w istocie jest kwestionowaniem w tym zakresie poczynionych ustaleń faktycznych, nie znajdującym umocowania w zgromadzonym materiale dowodowym i zarzutem niedopuszczalnym w postępowaniu kasacyjnym, tym samym nieskutecznym.

Chybiony zupełnie jest także zarzut rażącej obrazy art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. polegający na niedostatecznym, zawierającym braki, lapidarnym merytorycznym rozważeniu i

rozpoznaniu zarzutów oraz argumentów apelacji obrońcy i odniesienia się do nich w zakresie oceny materiału dowodowego w aspekcie temporalnym pierwszej czynności sprawczej. Analiza uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia, w kontekście tego zarzutu pozwala stwierdzić, że wbrew twierdzeniu skarżącego, Sąd Okręgowy rozważył wszechstronnie i rzetelnie zarzuty apelacyjne opisane w pkt 1 i 2 wniesionego środka odwoławczego. Wskazał, że apelacja sprowadza się w istocie do podważania prawidłowych ustaleń faktycznych polegających na przyjęciu, że zebrane dowody uprawniają do przypisania sprawstwa inkryminowanych czynów i nie zawierają tej rangi zarzutów, które podważałyby co do zasady słusność rozumowania Sądu Rejonowego. Nadto zaznaczono, że samo zaprezentowanie w złożonym środku odwoławczym odmiennej oceny dowodów i dokonanie na ich podstawie własnych ustaleń, nie dowodzi trafności zarzutu dowolności w procedowaniu organu procesowego, którego rozstrzygnięcie poddano kontroli instancyjnej (s. 1 uzasadnienia SO). Sąd *ad quem* podkreślił jednocześnie, że wbrew twierdzeniom skarżącego nie doszło do zastąpienia zeznań świadków i wyjaśnień oskarżonego treścią nagrań zarejestrowanych przez świadków, gdyż zarówno nagrania dokonane przez J. J., jak również przez M. M. miały jedynie charakter wspierający i uzupełniający w odniesieniu do relacji osobowych źródeł dowodowych. Co więcej, jak słusznie dostrzegł Sąd odwoławczy, w aspekcie wybiórczego uznania dowodów, co zdaje się sugerować obrońca, relacje świadków odnoszące się do odległej już przeszłości, z upływem czasu, co zrozumiałe, mogły jedynie tracić na precyzji i stanowczości. Z tego też powodu, w ocenie Sądu, dowody osobowe mogły mieć walor zasadniczo komplementarny wobec ustaleń czynionych przede wszystkim w oparciu o dowody nieosobowe. Sąd Okręgowy zwrócił uwagę, że w przeciwieństwie do zeznań świadków, których ocena może być różna – dokumenty zgromadzone w aktach mają jednoznaczną i czytelną wymowę, przy czym większość tych które miały znaczenie dla przedmiotu procesu cechuje urzędowy charakter, co niewątpliwie podnosi ich rangę dowodową (s. 2 uzasadnienia SO).

Reasumując stwierdzić należy, iż brak jest podstaw do uznania, że zaskarżony kasacją wyrok Sądu drugiej instancji został wydany z rażącą obrazą przepisów prawa materialnego lub procesowego, która miałaby istotny wpływ na

jego treść, co uzasadnia oddalenie kasacji i to w formule kwalifikowanej, wskazanej na wstępie.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w części dyspozytywnej postanowienia, obciążając skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.